

מ"ת 38699/03/14 - מדינת ישראל נגד נדאל היכל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט י' נועם

מ"ת 38699-03-14 מדינת ישראל נ' נדאל היכל
(עציר)

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המבקשת

נדאל היכל (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מחמוד ראבח

נגד
המשיב

החלטה

1. לפניי בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 38689-03-14, שבו הואשם בעבירת סחיטה באיומים ובעבירת איומים - לפי סעיפים 428 סיפא ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק).

הסנגור גורס, כי אין בחומר החקירה ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להרשעתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו. על-רקע מחלוקת זו, התקיים בשלב ראשון דיון בשאלת הראיות לכאורה, ולתכלית זו הוגש לבית-המשפט תיק החקירה המשטרתי.

2. להלן העובדות המיוחסות למשיב בכתב-האישום, בכל הנוגע לעבירה של סחיטה באיומים.

ביום 5.1.14 בסמוך לשעה 2:00 לפנות בוקר נגנב רכבו של המתלונן סנאד עוודאללה (להלן - המתלונן), מסוג אוודי 6, אשר חנה בסמוך לביתו של המתלונן בעין נקובא. הרכב היה מבוטח בביטוח צד שלישי בלבד. מספר ימים לאחר הגניבה פגש המתלונן באחמד היכל, אחיו של המשיב (להלן - האח). האח, אשר שמע שרכבו של המתלונן נגנב, שאל את המתלונן "מה קורה עם הרכב", והאחרון השיב לו כי טרם מצא אותו. באותו מפגש, הציע האח למתלונן לשוחח על כך עם המשיב.

בסמוך לאחר הפגישה האמורה, התקשר המתלונן אל המשיב. המשיב אמר למתלונן, כי הוא יודע במה מדובר, וביקש שהות לבדוק את העניין. לאחר מספר דקות, התקשר המשיב אל המתלונן, ואמר לו כי ככל הנראה הרכב נמצא ביישוב דורא באזור חברון, כי הוא ניגש לבדוק אם הרכב אכן נמצא שם, וכי על המתלונן לשלם לו 2,000 ש"ח אם הוא מעוניין בהחזרת רכבו. המתלונן הסכים לשלם למשיב את הסכום האמור, ובפגישה שהתקיימה בעין נקובא מסר לידי 2,000 ₪ במזומן. באותו מועד, בשעות הלילה, התקשר המשיב אל המתלונן, ואמר לו כי רכבו אכן נמצא ביישוב דורא, וכי המחזיקים ברכב דורשים 10,000 ש"ח נוספים בטרם יחזירו לו את רכבו.

כעבור מספר ימים, ביקש המתלונן מאביו חמאדה (להלן גם - האב) סכום של 10,000 ש"ח לצורך מסירתו למשיב לשם החזרת הרכב. האב שוחח עם המשיב, ולאחר תיאום טלפוני נפגש עמו בבית קפה. באותו מפגש מסר האב למשיב סכום של 10,000 ש"ח, והמשיב אמר לאב כי יביא את הרכב למחסום ענאתה בשעות הלילה. המשיב לא הביא את הרכב למחסום. בשיחה טלפונית למחרת היום, מסר המשיב, כי האנשים שמחזיקים ברכב דורשים סכום נוסף של 5,500 ש"ח. האב התייעץ עם בני משפחתו ועם אחיו האני, והאחרון - האני - הסכים למסור למשיב את הסכום הנוסף. בהמשך, נפגשו המתלונן והאני עם המשיב בבית קפה, שם מסר המשיב כי הרכב התקלקל ויש לתקנו, וכי המחזיקים ברכב דורשים סכום נוסף עבור התיקון. כאשר ביקשו המתלונן והאני לראות את הרכב, התקשר המשיב, בנוכחות השניים, לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, ואמר לאותו אדם כי הוא מגיע אליו יחד עם המתלונן, אך אותו אדם סרב לכך. באותו מעמד מסרו המתלונן והאני למשיב 5,500 ש"ח, לאחר שהמשיב אמר להם שהרכב יוחזר באותו הלילה. כאשר התקשר האני למשיב באותו הלילה לשם תיאום החזרת הרכב, הודיע האחרון לראשון כי לא יוכל להביא את הרכב.

בחלוף מספר שבועות, התבקש אביו של המתלונן על-ידי המשיב, להישבע בנוכחות עדים, כי בני המשפחה לא מסרו מידע לרשויות אודות המשיב. בפגישה שהתקיימה ביניהם, אמר המשיב לאביו של המתלונן, כי ידאג להחזיר את הרכב בתנאי שתיעשה "סולחה" כוללת. באותו הערב נפגשו פעם נוספת אביו של המתלונן והמשיב, זאת לבקשת המשיב, והאחרון דרש סכום נוסף של 3,000 ש"ח לשם החזרת הרכב. האב, שלא היה ברשותו כסף מזומן מסר למשיב כי ימסור לו את הכסף למחרת, אך נתן לו סכום של 200 ₪ לצורך נסיעתו לשכם. למחרת, נפגש אביו של המתלונן עם המשיב בענאתה ומסר לו 3,000 ש"ח במזומן. המשיב התחייב להחזיר את הרכב למחרת, אולם לא עשה כן. במהלך שיחותיהם מסר המשיב לאביו של המתלונן, כי הוא רוצה ממנו כסף הואיל ורכבו נלקח על-ידי המשטרה, וטען כי המתלונן סייע לרכז המודיעין של המשטרה בעניין אירוע שבו נעצר המשיב. בסך הכול מסרו המתלונן ואביו למשיב סכום של 20,700 ₪, אך הרכב לא הוחזר להם.

על-פי הנטען בכתב-האישום, במעשים המתוארים לעיל, איים המשיב על המתלונן ועל האב, בעל-פה ובהתנהגות, בפגיעה שלא כדין ברכושם, או הטיל עליהם אימה בדרך אחרת, הכל כדי להניע אותם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהם רשאים לעשותו, והמעשה נעשה מפני האיום והטלת האימה האמורים; ומשכך יוחסה לו עבירת סחיטה באיומים - לפי סעיף 228 סיפא לחוק.

3. מכאן, לעובדות כתב-האישום הנוגעות לעבירת האיומים.

על-פי הנטען בכתב-האישום, במועדים שונים בין התאריכים 31.1.14 ל-25.2.14, איים הנאשם על המתלונן ועל אביו, באמצעות מסרונים ששלח לאב. במסרון מיום 31.1.14 ציין: "אני רוצה לדחוף לך M16 בתחת שלך"; במסרון מיום 7.2.14 כתב: "אתם יודעים שזו רק ההתחלה ועוד יבואו דברים בהמשך, עד שאקבל את מה שמגיע לי"; במסרון שנשלח ביום 16.2.14, מסר: "יש לי משהו הכי יקר לך ואני אקח אותו ותלך מהר לקפטן שלך"; ובמסרון מיום 25.2.14, לאחר שזומן המשיב לתחנת המשטרה, כתב לאביו של המתלונן: "כמה אתם אנשים זבל, אתם הולכים למשטרה, בסדר" ו-"בסדר, עוד תתפללו בכדי שתבקשו מחילה".

4. מכאן להכרעה במחלוקת בשאלת הראיות לכאורה.

מעיון בחומר החקירה עולה, כי קיימות ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להרשעתו של המשיב בעבירות האיומים. הראיות לכאורה בעניין זה נסמכות על עדות המתלונן ועל המסרונים עצמם, שהופיעו בטלפון הנייד של המתלונן. ב"כ המשיב טען, כי תוכן המסרונים בא בעקבות מסרונים שנשלחו על-ידי אביו של המתלונן, אשר אף הם הופיעו בחומר החקירה; ואולם, אין בכך כדי לכרסם במסקנה העולה מן המסרונים ששלח המשיב, לפיה תוכן המסרונים מהווה איום, כמשמעו בסעיף 192 לחוק.

בכל הנוגע לעבירה של סחיטה באיומים, העובדות הנוגעות בכתב-האישום נסמכות על הודעותיהם במשטרה של המתלונן סנאד, אביו חמאדה, הדוד האני וכן עדים נוספים שנכחו במפגשים שהתקיימו בין המשיב לבין המתלונן ואביו. בהודעתו במשטרה טען המשיב, כי המתלונן ביקש ממנו לסייע באיתור רכבו, אך הכחיש כי קיבל ממנו כספים כלשהם. הוא אף הכחיש, כי בא בדברים עם מי שגנב את הרכב או מחזיק בו, וטען כי תלונתם של המתלונן ואביו הנה כוזבת שנרקמה על-רקע סכסוך קודם ביניהם. זו אף הייתה הגרסה שהעלה בעימות שנערך בינו לבין אביו של המתלונן. עיון בחומר החקירה מעלה, כי קיימות ראיות לכאורה בעניין בקשת סכומי הכסף על-ידי המתלונן וקבלתם מידי המתלונן

ואביו; שמבוססות, כאמור, על הודעותיהם של המתלונן ואביו, ואשר נתמכות בעדויות נוספות של עדי ראייה.

מתעוררת השאלה, האם תשתית הראיות לכאורה האמורה, מבססת עבירה של סחיטה באיומים. העבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק כוללת, בין-השאר, איום בכתב, בעל-פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדין ברכושו של אדם, או הטלת אימה על אדם, כדי להניעו לעשות מעשה. בענייננו, על-פי תשתית הראיות לכאורה, הציג עצמו המשיב כמי שמצוי בקשר עם מי שמחזיקים ברכב הגנוב, וביקש מהמתלונן ואביו, וכן קיבל מהם, כספים לצורך החזרת הרכב באמצעותו. בדברי הנאשם למתלונן ולאביו, כי אם ישלמו לו את הסכומים המבוקשים ידאג להחזרת הרכב לידיהם, ניתן לראות לכאורה גם איום במשתמע, לפיו אם יימנעו מתשלום הסכומים - לא יקבלו לידיהם את הרכב שנגנב מהם; ובכך יש ראיות לכאורה לביסוס האישום בעבירת הסחיטה באיומים. אולם, סוגיות השתכללות יסודות העבירה תוכרע לגופו של עניין במסגרת ההליך העיקרי. בנוסף ולחלופין, מעשיו של המשיב מהווים לכאורה אף עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות; אך גם שאלה זו תוכרע בבירור האישום לגופו.

5. במסגרת בקשה זו למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, ראוי כי שאלת עוצמת הראיות לכאורה, בכל הנוגע לעבירה של סחיטה באיומים, תיבחן ותוכרע לאחר הזמנת תסקיר מעצר. אינני סבור, כי בשלב זה ניתן להורות על שחרור המשיב לחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית", עד לקבלת תסקיר, כמבוקש על-ידי הסנגור; זאת נוכח הסיכון הנשקף מהמשיב, הנלמד ממהות המעשים המיוחסים לו, וכן מעברו הפלילי בעבירות רכוש ונשק, שבגינן נידון בעבר למאסרים בפועל.

6. על-יסוד האמור לעיל, שאלת חלופת המעצר תיבחן רק לאחר קבלת תסקיר מעצר.

שירות המבחן מתבקש להכין תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, ולהגישו לבית-המשפט עד ליום 13.4.14 בשעה 9:00.

המשך הדיון בבקשה יתקיים ביום 13.4.14 בשעה 13:00.

להזמין את המשיב באמצעות שב"ס.

להזמין מתורגמן לשפה הערבית.

לשלוח ההחלטה באמצעות פקסימיליה לשירות המבחן.

ניתנה היום, א' ניסן תשע"ד, 01 אפריל 2014, בנוכחות ב"כ המבקשת, הסנגור, המשיב ומתורגמן בית המשפט לשפה הערבית.

יורם נועם, שופט